

09 - Oči lovca

Ne osećam kišu kako mi dobuje licem niti vetar koji mi hladi telo. Pogled mi je prikovan nadole, na rupu koju su probili pokraj podrumskog prozora. Još ne sviće a u daljini povremeno blešti narandžasti odsjaj, kao onaj koji sunce iznad horizonta donosi.

Brojim ih. Previše eksplozija u kratkom vremenu. Sigurno istrebljuju ostatke vojske, prkosne i odlučne da se suprotstave i uzalud poginu. Ipak, njihova smrt je časna i bolja od smrti begunca. Zavidim im.

Bol koji sam očekivao se javi. Potmuo i dalek, tutnjavom se penje uz kičmu do glave.

Prestajem da razmišljam o vojnicima i borbi na horizontu. Bol ostaje nekoliko trenutaka pa me napušta, očekivano kao što je i došao. Ipak ne mogu da obuzdam misli. Smrad spaljenih tela, koje vetar nanese, čini da slike iz sećanja postanu žive. Slike mrtvih lica mojih podčinjenih a uz lica njihova imena.

Očekujem da me bol sada obuzme svom silinom. Ono malopre bi samo upozorenje. Ipak ne nadire. Ne znam da li sam srećan zbog izostanka bola koji svest razdire ili tužan zbog sećanja na ono što nekad beše.

I što sam ja nekada bio.

Još malo do svitanja. Kidam nožem komad mesa sa trupla koje leži spram mene i trpam ga u usta. Meso se raspada pod zubima, vatra koja ga oprlji bi dovoljno snažna.

Ne osećam ukus hrane i zahvalan sam na tome. Kidam još mesa i jedem. Dan će da bude dug, kao i svaki poslednjih meseci, ili godina, ne znam sam koliko vremena prođe od onda ali znam da bi početak zime kada su iznebuha došli. Nezvani, nemilosrdni i neuništivi.

Ustajem i odlazim ka velikoj bari koja se od kiše stvori. Ležem na stomak i halapljivo gutam vodu. Podižem glavu i gledam svoj odraz.

Skinuli su mi kosu i otvorili lobanju. Šavovi i produženo čelo sve-doče o tome. Izvadili su mi oči i stavili druge; one koje vide toplotu i koje vide u mraku. Oči lovca. Unakaženo lice mi uzvraća pogled u kom je sve ljudsko odavno usahlo. Bes me obuzima, ka njima, ka usudu i nemoci koja se u očaj pretvorila. Otvorenim dlanom, brzinom nevidljivoj oku, udarim po odrazu u lokvi. Zatim još jednom i još jednom. Sećam se agonije dok su mi menjali kosti i tkiva, da budem brži i jači od svega živog pretvarajući me u njihovo oruđe. I koliko god udarao svoj lik u lokvi, on se vraća sa smirajem talasića.

Bol mi se opet uvija kičmom, širi se svakim nervom. Silovito me obuzima, toliko da mi se udovi koče i zubi trnu. Bela vatra mi igra iza očiju, grčim se i vrištao bih da mogu, ali ne mogu, spržili su mi glasne žice i izvadili jezik.

Iznenada bol prestaje. Praznim um od sećanja a jedna misao ostaje: Nadgledaju me svakim trenom od zarobljavanja, uveravaju se da izvršavam zadatak.

Odlazim do ivice ravnog krova, grabim oružje i zaležem.

Sviće. Uskoro će da izađu iz skrovišta. Osluškujem i čujem stražara koji je celu noć čuvao ulaz kako ih budi.

Mogao sam da ih napadnem dok spavaju ali ne bih bio siguran koliko ih je; niko ne sme da umakne.

Četvoro.

Poslednji put bacam pogled na truplo. Plave oči ispod plave kose, slepljene od krvi i kiše, gledaju me praznim pogledom. Ako bude prilike vratiću se da napunim ranac njenim mesom jer znam da meso pacova ne godi mom metabolizmu. Druge životinje odavno nisam video.

Spreman, obrušavam se u ambis. Dok skačem sa četvrtog sprata uništene zgrade, vidim u sivilu jutra dva muškarca, ženu i dete.

Padam ispred njih. Ne znači mi ništa njihovo iznenađenje; dižem oružje i brzo, u otkucaju bila, skidam muškarcima glave. Žena i dete vrište a njihovi vriskovi odbijaju se o spaljene zidove mrtvog grada.

Umirujem ih.

Na izrovanom tlu im se meša krv, okružuje mi stopala dok brišem sečivo o nekadašnju uniformu.

Oni bi trebali da budu zadovoljni. Ali nisu, nikad nisu.

Bol mi tinja kičmom, javlja se iz dubine bića. Mora da sam nekog obnevideo.

Tako i bi.

Unutar zgrade čujem kako nesrećniku srce žestoko udara; pritajio se u tmuni podruma, čeka da odem, da nastavi svoj put koji nigde ne vodi.

Pre dva dana me premestiše u ovaj grad spaljenih zdanja i mrtvih ulica. Prestao sam da brojim gradove i mrtve koje sam lovio, jer šta znači grad više, ili manje, ili preživeli koji bi umrli kad tad u izgnanstvu, bedi i očaju? Šta znači uopšte ikakav otpor pred neumitnim?

Ulazim, nečujan kao mačka, u mrak podruma sa istom čežnjom u onome što mi od duše ostade. Da lovina nadmudri lovca.

Oči se privikavaju na tamu; umesto obrisa i senki vidim jasno, skoro kao po danu. Hodnik se račva ulevo, nedaleko od mene. Čujem disanje, osećam znoj u ustajalom vazduhu.

Zastajem. Nešto nije u redu.

Još jedan miris se prepliće sa prvim, jedva registrujem korake tihe kao senke koje ovaj podrum pohode.

Uzvik i lom vratnih pršljenova odjekuju kao grom u tmuni, zatim udar tela o tle.

Begunac je umiren.

Da li je moguće da ima sličnih meni? Lovaca koji pustim gradovima hode i miruju ono malo ljudi što izbegoš e prve napade?

Želim da ga dozovem, otvaram usta ali uzalud. Krećem niz hodnik i ugledam uljeza. Stoji naspram mene. Ostaci haljine joj vise sa mršavog tela, jedva prikrivajući snažne noge prošarane ožiljcima.

Prilazimo jedno drugom. Ona ogoljene glave i veštačkih očiju koje se zagledaju u moje; ne pomera nijedan mišić na unakaženom licu.

Donosim odluku.

Padam na kolena dok mi se kičmom širi bol koji nikad do sada nije žario tolikom vrelinom. Oni su prezreli moj naum; uzaludno je da se upliću u ostvarenje mog htenja.

Ostatkom svesti koja ne bi zaslepljena jarom iz kičme, podižem vrh sečiva do svojih grudi.

Mnogo puta sam želeo sebi život oduzeti i isto toliko puta me sprečiše bolom, teran da odustanem i potražim mir u datoj mi sudbini.

Ovaj put neće uspeti. Molim se u sebi da je shvatila moj pokret.

Zatvaram oči i puštam glavu da mi klone na prsa; bol me tera na ivicu nesvesti ali ipak osećam kako mi sečivo probija tkivo do srca. Shvatila je.

Pre nego me tama obuze, poslednjom iskrom razuma mi se vraćaju slike sveta kakav nekad beše, pred moje oči lovca.

Pobedio sam.

Moja želja je ispunjena.